Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Februar 1938 Nr. 4

Fastelavens Søndag.

Matt. 3, 13—17.
Pastor A. Hjortaas.

Da tidens fylde kom sendte Gud sin søn til verden. Det vil si, den tid Gud selv hadde bestemt og beret for hans komme, og da tiden kom, den tid Gud hadde beret for sin søn's fremtræden, og aapenbarelse iblandt og for Menneskene kom Jesus til Johannes og begjærte at døpes av ham.

Før den tid er der ikke meget sagt om Jesus, men fra historien synest det som at han levde et nogenlunde stille og tilbaketrukket liv. Nu da evangelisten medeler os dette, er tiden kommen da retferdighets sol, Jesus Kristus, skal aapenbares med lækedom og lys for den som sat i mørke og dødskyggens dal ventende paa Israels trøst. Ja da alt var beret, ikke før, træder Guds Søn fram likesom at av en lang og mørk nat, ikke til Jerusalem, guds stad og guds hus, men til Jordan hvor Johannes døpte. Johannes var sendt for at være Jesu Herald eller en raapende røst i den mørke nat, der skulde peke paa Guds Rike var nær, og kalde syndere til omvendelse og liv med Gud, som skulde bære retferdighets frugter.

Til Johannes kom alle bedrøvede og syndbetyngte syndere bærende paa synd og bekjende sine synder og blev døpte. Det var uten tvil noksaa stor skare av alle samfundsklasser som strømmede til Johannes. Med denne syndbetyngte og brokede folkemasse blandet Jesus sig paa vei til Johannes for at bli døpt. Ikke saa at forstaa at Jesus var en synder som alle de andre paa veien, og havde som de andre sin synd at bekjende. Nei med Jesus var det anderledes. Han var det utvalgte Guds Lam som bar al verdens synd. John. 1, 29. "Han bar vore synder paa det at vi, retferdiggjorte, uforskyldt av naade skulde faa fred med Gud." Rom. 8, 24.

Men hvorfor netop til Johannes at døpes av ham? Ja det er vel ikke saa liketil for mennesker at gi et helt og klart svar paa; ti vi ser bare stykkevis og forstaar stykkevis, og det var vel noget som bemægtigede sig hos Johannes ogsaa, ti han begyndte straks at vægre sig ved at utføre daapshandlingen. Derfor kom Johannes ogsaa med denne bekjendelse jeg behøver at døpes av dig og du kommer til mig. Du den høieste og reneste, baade i himlen og paa jorden hvis skorem jeg ikke er værdig at løse, og jeg selv en synder frelst ved troen paa dig som verdens frelser. Nei det gaar ikke. Men da han atter faar høre Jesu ord, la det ske, ti saaledes sømmer det sig for os at fuldbyrde al retferdighet. Da bøier Johannes sig i ydmyk lydighet for Jesu befaling. Ja paa dit ord Herre la det ske.

Det er nok muligt at Johannes ikke forstod svært meget av Jesu ord og handlemaate. Men saa meget forstod han iallefald av Jesu ord, at Jesus vilde det skulde være saa, fordi det i dypeste forstand var ret og rigtigt efter Guds vilje, og naar vi forstaar det er Guds vilje da la os si, jeg vil gjøre hvad du vil jeg skal gjøre, og gaa hvor du vil jeg skal gaa, saa skal Herren gi os svar i sin tid. Johannes behøvede ikke vente længe paa svar; ti saa snart Jesus steg op av vandet, kom Guds røst fra himlen, tydelig og klar nok: Denne er min søn den elskede i hvem jeg har velbehag. Denne røst aapenbarer tydelig den inderlige forening mellem fader og søn. Du er Min søn Min utvalgte i hvem Min sjæl har velbehag, og Peder utlægger det saaledes, han fik hæder og ære av Gud ved en røst fra den Majestetiske herlighet.

Han kom nu ogsaa til daapen og derved blev indviet til ypersteprest profet og konge og til at gaa den tunge lidelses vei gjennem kors og død for at føre den tapte menneske slegt fra synd og satans makt til Gud. Han som ikke viste av synd blev gjordt til synd for os, for at vi i ham skulde vorde retferdige for Gud. 2 Cor. 5, 21.

Gud aapenbarede sig for Moses paa Sinai bjerg da han ga os loven. Men ved Jesu daap aapenbarer han evangeliet om Kristus, det glade budskap om frelse fra synd baade for jøder og hedning, derfor kom dette herlige vidnesbyrd fra Gud: Du er Min søn og jeg har behag i dig, slik som du staar der døpt med Johannes daap, og har paatat dig at være alle syndige menneskers frelser, broder og ven.

Jesus gik ogsaa i daapen for at gjøre den til hvad den skulde være for os. Et gjenfødelsens og fornyelsens bad som sker ved den helligaand, og som digteren saa klart sætter det: Du vilde daapen tage i Jordans blanke vand, at lade der tilbake den kraft os giver bod, av vand med aand og ord. Et sjælebad du skapte, som tvetter de fortapte, til gjester ved Guds bord.

Nu er vi ogsaa døpte, og det ikke efter menneskes anordnung, men den er efter Jesu egen indstiftelse og befaling, og virker og utretter i os syndernes forlatelse og frier fra synd, død og satans makt; giver alle dem et evigt liv, som tror Guds ord og forjættelse. Ved daapen fik vi del i alt det som Kristus har ervervet for os. De som er døpte til Kristus har iført Kristus. Gal. 3, 27. Daapen er vel kanske noksaa ufattelig for os. Men Jesu ord til Nikodemus lærer os at tie med nysgjerrige spørgsmaal; ti Guds ord lærer, at ved daapen kom vi i samfund med Kristus, og blev Guds børn saa Gud kan si, du er Min søn, Min datter.

Det kan nok være guds vidnesbyrd kommer til os paa en anden maate end til Johannes. Men vær stille for Herren og lydt til den sagte røst i hjertedypet, hvor Guds aand vidner med vor aand, at vi er guds børn Rom. 8, 16. Daapen gir os ogsaa den trøst og glæde, at vi er Kristi medarvinger, og skal være med ham hvor han er. John. 14, 3.

Nu dette spørgsmaal tilslut: Lever de Kristne et saadant helligt liv, at Gud kan si: Du er min søn, min datter. Jeg har behag i dig der du staar og den gjerning du paatager dig. Mon han ikke med Brorson maa klage av døpte vrimler stad og land, men hvor er troens brand. Han gav os av Kristus og al hans fylde, uten tvil kræver han av os retferdighets frugter. Et helligt liv saa verden kan se Gud har en liten skare paa jorden som lever efter sin faders vilje. Det sømmer sig for os, at være med og fuldkomme al retferdighet paa den maate, og Jesus sier la det ske saa maa vi bøie os i lydighet efter hans ord.

"Dryg Mat".

To kvinder sat og smaa-snakket sammen. Under sadanne samtaler kommer der frem utav livets vekslende kaar perler av sandhet. Som kvinder ofte gjør talte de om mat. Saa siger den ene, "Har du lagt merke til hvor dryg maten blir ofte? Man kan ha en stor flok at mætte og man kan grue sig for at det blir for litet — men saa faar man se at det ikke bare blir nok, men det er nesten ligesaa meget tilovers som da man begyndte." "Har du ogsaa lagt merke til det," sa den anden. "Det er ofte umuligt at forstaa hvorledes det rekker til stundom." Saa fortsettes der, "Vi har altid hat aapent hus. Like siden den tid jeg var liten, hjemme hos far og mor saa var det altid nok for dem som kom. Og huset var ofte fuldt. Men vi manglet intet. Det saa ut som det altid rak til." Slik sat de og snakket. Vi kjender vel slige hyggelige smaastunder sammen.

Men det som dem sa? Dryg mat — altid nok — meget tilovers. Aapent hus — mange mettet — altid rak det til. Det er ikke noget nyt. Det er en eldgammel lov i Guds husholdning ogsaa. Den som karrig saar skal karrig høste. De gamle pagts folk maatte bringe førstegrøden av alt til Guds hus. Og Herren øset velsignelse over dem. Og naar Jesus kom saa talte han simpelt og enkelt til disiplene i bjergprædiken. Bekymret over klær, mat, drikke? Der er en god kur for det sier Jesus. For det første skal i vite at Far vet hvad barna trænger. Saa er det en regel som bringer velsignelse: Søk først Guds rike. Men mente han ikke da det aandelige? Baade det aandelige og timelige. Hadde netop snakket om alminddelige timelige ting, Mat og klær. Gud først det er husholdnings regelen. Det er en evig lov i Guds riket. Og den resulterer i akkurat som de to kvinder sa. Nok for alle og meget over. Endog kristne kan snakke dumt. "Jeg er saa fattig at jeg har intet til menigheten — jeg her intet til budgettet" slik taler somme. Den som er meget fattig, og kjender Herren, skulde heller si, "Jeg er saa fattig at jeg vil gi noget til Gud sak. Ti Herren har lovet fylde en aapen haand." Gud kræver ikke over evne. Men Gud kræver at vi skal gi. Tænk at der kan være husholdere som tror at de kan bli velsignet ved at holde til bake av det som hører eieren til. Være husholdere men ikke anse sit ansvar. La os være tro husholdere saa skal vi ha meget at fortælle om fyldte kar, og "mange kurve tilovers." Det forherliger Herrens navn—det aapner Himlens sluser.

—*A. M. Vinge.*

Outlook College.

Der er en pause i dagen's stræv, og sidder der med graaten i halsen, og taler om de velsignede dage, naar vor kristelige Skole, i Saskatchewan, var i fuld virksomhet; og hadde vi ikke erfaret, velsignelsen av, at have een av vore egne barn, som elev der, nogle aar tilbake? Men nu, naar andre børn vokser til, er ikke den, til.

Under dette billede, kommer det for os, saa uvilkaarlig, historien om David og Hetiten, Uria, som staar at læse i II. Samuel's bok 12te Kapitel og vers 1—7. Her hadde det fattige Saskatchewan, et "litet lam"; som var som et Lyspunkt i vort ellers uttørkede strøk. I de bedre aar, hadde folket her, nok hegnet godt om skolen; men nu, naar tørken i det strøk hadde gjen-taget sig aar efter aar, saa var det ikke frit for, at vi hadde ventet en støttende haand fra vore egne, ifra dem som var bedre stillet, saa at vi kunde havdt gaaende, en skole, der ikke var for langt avgaarde. Det var jo rimeligt, at de bedre stillede i andre strøk, hadde raad til baade reiser og skoler, hvor de vilde. Men det synes som, at endog, dem som vi mindst hadde ventet det av, gjelder samme regel, (Matt. 13, 12): "Hvo der ikke har, ham skal endog fratakes, det han har."

Jeg vet ikke om det nytter noget, at anbefale, at dette spørsmaal om skolens aapning gjenoptakes paa et senere aarsmøte her i Kanada. Om Gud vil kan Han virke, at landet der syd, atter igjen, blomstrer under Gud's milde Haand. La os vaakne op til et mere inderligt aar med Herren og tjene Ham, omsaa at Skyerne synes at hvile tunkt omkring. Gud, være Tak! som gir os seier, ved vor Herre Jesus Kristus!

Deres, En Elsker, av de Kristelige Sloler!

Midale, Sask.

Hyrden's redaktør!

Det har vært paa tale ved vore aarsmøter i, den senere tid, om likelig fordeling av reise utgifterne til distrikt møter (der holdes inden distriktet —Red.) for delegatene. Prestene har altid, havt et saadant system, og det har gaadt godt. Paa sidste Distrikt møte i Saskatoon July 1937 var en komite valgt for at behandle denne sak og lægge forslag frem for behandling i møtet. Grundet paa at der ingen forberedelse var gjort for at saadan deling kunde gjøres ved det møte, og forat en begyndelse kunde sættes igang for fremtiden, brakte komiteen et forslag nogenlunde som følget til møtet: "Til at opfordre alle menighetene i distriktet til at yde lit til hvert aar for et fælles fond som skal likelig fordeles imellem delegatene, saa langt det rekker, til deres reiseutgifter."

(Whereas there appears to be a feeling among both pastors and delegates present at our biennial convention that the number of delegates present is not large enough in proportion to the number of congregations in our Canada District and that the cause for the number being so small is financial consideration and since the committee finds it not feasible to attempt equalization of delegates' fares for the present convention, therefore be it resolved:

1. That a fund be established for the purpose of, in some measure, relieving this condition by urging the pastors to present this resolution to the various congregations in their respective charges asking them for contributions to this fund both as congregations and individuals.

2. That this fund be handled in trust by the Canada District treasurer.

3. That out of this fund, so established, he paid to the delegates as far as possible, to equalize their fares in traveling to and from the biennial convention of the Canada District based on rail fares.

4. That non-contributing congregations will not share from the equalization fund. Ref. Report of the Norw. Luth. Church 1937. page 394 a. — Ed.)

Der er saa omtrent 200 menigheter i distriktet. Om hver menighet vilde lægge $2.50 aaret til dette fond vilde det utgjøre $1000.00 for hvert møte, som da vilde betale reise utgiftene for 65 delegater, hvilket er dobbelt imot hvad almindelig kommer til vore distrikt møter. Dette kan ikke realiseres uten vi gjør mere i denne sak, end vi har gjort saalangt, — det maa gjøres bekjendt for menighets folket, prestene og andre interesert maa opmuntre og tilskynde menighetene at være med i dette. Dersom vi skal faa vort folk som sidder ut over vidderne levende interesert i samfundets arbeide, maa de faa saa megen kundskap om dette som muligt, likeledes opmuntres til at støtte arbeidet financielt. Paa disse møter faar vi raporter om hvad gjøres i de forskillige grene av virksomheten, faar lytte til inspirerende og opmuntrende taler fra vore formænd, og missionærer om herlige frugter av kirkens arbeide. La os da ta op denne sak, for at se om dette kan realiseres.

—*H. L. Egland.*

Nytaars hilsen til Hyrden

fra Calgary, Alta.

Saa er Julen 1937 over og det gamle aar æbbet ut.

Her i vor kjære by Calgary gik Julen sin vante gang og Juleforberedelsene var like store og forventningene like straalende som altid. Butikkene var fyldt hele dagen av travle mennisker og alle strævet og bar pakker og julegaver alt dem orket. Men indenfor den norske koloni feiredes Julen mere efter norsk mønster med sin Julegran og norske julesange. For at faa hele juleprogrammet i en sum skal jeg begynde med første Juledag. Dagen oprant med straalende sol og folk var derfor i samme straalende humor og mange av norskene gik til sin kirke for atter og lytte til julebudskapet.

Pastor Saugen præket til høimesse og gav en varmfølt og høistemt julepræken, og de udødelige julesange blandet med orglets toner ga fred i sindet.

Efter gudstjenesten var over ønsket man hverandre en glædelig Jul og alt sammen ga følelse av at det var Jul i Kanada.

Anden dag Jul hadde søndagsskolen sin juletræfest og den glade barne skare, saavel smaa som store, gjorde sine saker godt. Det er velsignende og se en glad barneflok hvor dem kan lyse op midt i det graa hverdagsliv. Omkring den tændte Julegranen kommer alle gode gaver og ønsker frem i lyset og glæden skinner ut av straalende barne øine.

Saa torsdag mellem Jul og nytaar hadde den norske ungdomsforening sin aarlige juletræfest og kirkens basement var som ellers ved disse fester fyldt av norske. Grunden for at saa mange møter frem er vel nærmest den, at her blir det norske sprog hjertesproget, og saaledes kommer de kjære barndoms minder der hjemme hos mor klarere frem. Saa la os ikke være forraske og kaste det norske sprog over bord, men værne om det og holde det høit og i ære. Nu gaar vi altsaa ind i et nyt aar 1938. Hvad det har og bringe os kan kun besvares naar vi atter skriver et nyt aar igjen.

Det var og ønske vi blir skaanet fra krigens raseri i det nye aar vi gaar ind i. Bare tanken paa en ny krig og al barbarisme som følger med skulde være nok og faa menniskene til og tænke og ha mere broder kjerlighet. Mesteren selv tænkte det vist anderledes; han vilde fred paa jord, fred det skjønneste ord i verden. Gi den vilde komme i det nye aar.

Skal her ogsaa faa nævne litt om vor norske kvindeforening i Calgary, som netop hadde sitt aarsmøte med valg paa nyt styre. Pastor Saugen aapnet møte med nogle væktige ord. Foreningens tanke er nu og gaa over til mere engelsk paa sine møter. Om vor kvindeforening vil vokse sig større og sterkere paa det vil bare tiden vise. Det er fare fore det motsatte. Det har altid vært saa hjemligt paa disse kvindeforeningsmøter naar vi har sett Mrs. Hans Olson rusle rundt med kaffekjelen, stø som Dovrefjeld og Mrs. Davidson paa sin klingende Nordlandsdialekt, læst op et stykke om gamle mor Norge. Og heller ikke forglemme Mrs. Foss, høireist som president, har talt paa sit uforfalskede østerdals sprog. Skal dette forstummes nu og er det norske sprog veiet og fundet for lett.

Lat os ikke forfederne gløyma
under alt som me venda og snu
For dei gav oss ein arv til og gjøyma
Han er større enn mange vil tru.

Saa faar vi haape og ønske at det nye aar maa bli et velsignet aar og et fredens aar, trods alt mørke og hat som hænger

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor,
Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef Haave,
Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

VÆRDIFULDT EKSEMPLE. En av prestene skriver: "I do think all of last year's subscribers in my Call, whom I have been able to contact about renewing so far, have renewed. Therefore I am in high hopes of getting Hyrden into all the homes where it came last year. Besides this a few more have *realized the need of our paper*, and have subscribed. It is interesting to put forth united efforts in this great field of literature." —

Dette var noget av det bedste der har vært raportert. Tak broder og føler forvisset om at velsignelsen over saadant arbeide ikke vil utebli. Kjendskap til kirkens arbeide har, som regel, en dobbelt virkning, nemlig interesse og offervillighet, først i den lokale menighet, og dernest i de fælles gjøremaal betroet os som Norsk Luthersk Kirke. Vil si, i al venlighet, til de øvrige prestebrødre: GAA HEN OG GJØR LIKESAA!

RADIO KRINGKASTNING. Fra tid til anden har enkelte av vore prester og menigheter forsøkt, ved bruk av Radio, at bringe til folket baade sang og Guds Ord. Dette er blit mange til stor velsignelse, ikke minst igjennem de triste vintermaaneder. Dog synes det at være lite av det, fra de lutherske, her i Kanada. Derimot høres tit og ofte program fra andre som fks. Pentecostal, Bible Studenter osv. Dette bringer en til at tænke, de som hylder disse sekter, maa være mer liberale i at gi penge, til det øiemed, end vore lutherske folk. Tænk over dette du som gjerne vil faa Lutherske præken og sang over Radioen. Nu kommer den glædelige nyhet fra Calgary at der skal forsøk gjøres at omkringkaste skandinavist program. Se bekjendtgjørelsen i forrige nummer av Hyrden. Likeledes omkringkastes luthersk program fra Prince Albert m. fl. Det maa penge til at faa den anledning. Din pengestøtte, stor eller liten, vil sættes stor pris paa. Det er vel verd at støtte. Send bidrag til den station man selv vælger eller bedre den prest som forestaar kringkastningen. Dette skrives ikke paa grund av opfordring, men av interesse for selve virksomheten.

EN BETYDNINGSFULD BESLUTNING. I dette nummer kommer Hr. H. L. Egland, distriktets kasserer, med en tidsmessig paamindelse om beslutningen fattet ved distrikt møtet sidste sommer, angaaend delegaters likelig fordeling av reiseutgifter til aarsmøtene i distriktet. Endelig har man da besluttet noget planmessigt. I mange aar har det kun gaat med snak og endel beslutninger uten resultat. Den nu fattede plan er praktisk og kan realiseres til stor gavn for kirkens arbeide, idet flere delegater vil, ved hjælp av dette fond, komme til distriktets aarsmøte i Kanada. Merk dog vel; *gode beslutninger er ikke nok.* De maa sættes i virksomhet. Derfor prester og menigheter ta fat og det nu saa kanske fondet kan bli til hjælp ved næste aarsmøte i Kanada (1939). Læs Hr. Eglands paamindelse og gaa til arbeide langs hele linjen. —U.

over meneskene idag. La dette faa bli min nytaars hilsen til Hyrden og dens læsere og utgivere. —*Simon Oyen.*

Darmody, Sask.
Dødens visse Komme og Livets hastige flugt.

"Det er menneskene beskikket en gang at dø; men derefter Dommen. Støv er du og til støv skal du vende tilbake. Syndens Sold er døden; men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus vor Herre."

Hvo er den mand, som lever og ikke ser døden? Støvet vender tilbake til jorden og blir, som det var før, og aanden vender tilbake til Gud, som gav den.

"Et menneske født av en kvinde, lever en stakket tid og mættes med uro. Som en blomst skyder han op og visner hen, og han flygter bort som skyggen og blir ikke staaende. Hans dage ere bestemte, hans Maaneders tal fastsat hos dig, du har sat hans grænse, som han ikke kan overskride. Vi er fra igaar og vet intet. Derfor ros dig ikke av den dag imorgen; ti du vet ikke, hvad dagen vil føde. Nu vel, i som sier: idag eller imorgen vil vi drage til den eller den stad og bli der et aar og kjøpslaa og vinde, i som ikke vet, hvad imorgen skal ske! Ti hvad er eders Liv? Det er jo en damp som en liten tid er tilsyne, men derefter forsvinder. Istedenfor i skulde si dersom Herren vil, og vi lever, da vil vi gjøre dette eller hint, men nu roser i eder i eders Overmott. La mig dog vite Herre min ende, og mine dages maal, hvad tid jeg skal bort! Se som en Haandbred har du sat mine Dage, og min Livstid er som intet for dig, kun som idel For-fængelighet staar hvert menneske der. At tælle vore dage, det lære du os, forat vi maa faa Visdom i Hjertet! I min Haand er alt levendes Sjæl og hvert Menneskelegemes aand. Jeg døder og gjør levende, jeg saarer, og jeg læger. Herre! En bolig har du været os fra Slegt til Slegt. Før bjergene blev til, og du frembrakte Jorden og Jorderiket, ja fra Evighet til Evighet er du Gud. Du byder Mennesket vende tilbake til støv og sier: Vender tilbake, i Menneskebørn! Ti tusinde aar er i dine øine som den dag igaar, naar den farer hen, som en Vakt om Natten. Du skyller dem bort, de blive som en Søvn. Om Morgenen ere de som det frodige Græs; om Morgenen blomstrer det og er frodigt, om aftenen visner det hen og blir tørt. Efterdi du har Ydmyget dig og græt for mit aasyn, saa har ogsaa jeg hørt sier Herren. Se jeg vil samle dig til dine fædre, og du skal Samles med dem i dine Grave i fred, dine øine skal ikke se al den ulykke, jeg vil føre over dette sted og over disse indbyggere. Ak, Herre! Vort livs tid, den er sytti aar og, naar der er megen styrkke, otteti aar, og dets Herlighet er Møie og Forfængelighet; ti hastig bleve vi drevne fremad, og vi fløi afsted. Mine dage iler hurtigere end en Væverskyttel, og de svinder hen uten haap — de har været hastigere end en løper, de er bortflygtede uten at have sett godt. De er fremfarne som Rørblade, som en Ørn, der slaar ned paa føde, og se, jeg er bleven gammel, jeg vet ikke min Dødsdag. I mig lever og røres og er i. Sælges ikke to Spurve for en Penning? og ikke en av dem falder til jorden, uten eders fader vil, men endog alle eders Hovedhaar er talte. Frygter derfor ikke, i er bedre end mange Spurve. Forlat mig ikke, o Gud, indtil alderdommen og de graa Haar! Ja jeg vil bære eder indtil de graa haar; jeg har gjordt det, og vil fremdeles opløfte, og jeg bærer og redder. Efter din frelser bier jeg, Herre: Du skal i moden alder gaa ind i graven, likesom kornbaandet bringes i sin tid. Naar du lægger dig skal du ikke frygte, og naar du har lagt dig, skal din søvn være sød. Saa har Gud elsket Verden, at han har git sin Søn den enbaarne, forat hver den som tror paa ham, ikke skal fortapes, men ha et evigt liv. Amen."

En kjerlig hilsen og tak for aaret som svandt, og tillykke med det nye aar. Jeg sender hilsninger til alle som skriver Norsk i Hyrden, det er saa godt at forstaa det. Jeg blir gammel og er ikke rar til at skrive, men det er velmint. Et godt nyt aar Hyrdens læsere! —*Mrs. M. Olsen.*

Swift Current, Sask.
Fra nybygget.

Hr. Redaktør! Prairien hadde ligget øde og ubeboet i tusind av aar, men nu skulde den befolkes og takes i bruk, til nytte for folket.

Nysetlere kom ind fra byer og gamle setlementer. Hester og okser blev brukt til lastedyr i de dage. Lumber til hus, for at beskytte folk og fæ, makineri blev stablet op i store hauger, alt gikk med liv og lyst, store forhaapninger paa fremtiden. Det tok ikke længe førend den vældige prairien stod i velvoksen smaagrøn.

Dem som hadde familier, begyndte at snakke om at bygge skolehus. Børnene maa ha skole. Jo, vist sa'n Governmentet vil hjælpe til med det ogsaa. Og da kan vi faa vor egen prest, det skal bli gilde greier. Skolen blev bygget. Menighet blev organisert. Prest blev kaldt, en lit eldre mand, men netop kommen ut av skolen og for første gang som prest og til og med i Vildnæset. Han var en opriktig sjælesørger, som er alfald bedst og ikke mindst iblandt nybyggerne. Engang sa'n til mig privat: "eg forstaar ikke folket, det er som det var stoppet mjæl i munden paa dem alle, efter hver præken."

Jeg la særdeles merke til en familie, som kom regelmessigt til mitingen. Kjørebefodringen i de dager var Boggy, Demokrat eller Vogn. Folket møtte som regel godt frem, endel gikk til fods. Og det saa ut til at ordet hadde en særdeles virkning. Ja denne familieman kom i mere eller mindre brytnings kamp, som jeg fandt ut senere hen.

Men vist det er bare en i familien som vil tjene Gud, saa er det mangen en gang vanskeligt og i mange tilfelder næsten umuligt at være en Gud hengiven kristen. Bedst er at Far og Mor er bekjendende, saa er det som regel at barna blir troende børn ogsaa. Det gikk første aaret og om høsten næste aar, ret efter en gudstjeneste, kom en stærk lydeløs røst i mandens hjerte og sjæl, som slik: spørg din hustru om hun vil være med og tjene Gud. Men som et lyn kom et andet indre krav, som sier bestemt et Nei! Vent til næste gudstjeneste det er tidsnok ivertfald. Jo, manden ventet til næste møte, og da blev det, det samme som gangen førut. Slik gikk det for en 3 a 4 møter. Endelig tokk manden mott, nu skal det bli alvor, det kan koste hvad det koste vil.

Da dem kom mit imellem prækepladsen og homesteadhytta. — sier manden, idag var det isandhet en god præken, ikke sandt! Jo, visseligen indrømte hustruen. Vil du være med at tjene Gud, spør manden lit beskeden og slaar med tømmen til en av hestene. Jo, da det vil e. Det blev glæde hos husbond, for det er bedre i alle omgivelser, naar begge tro samme Gud, med fred og fortsat glæde, men det blev helst det motsatte. Det blev fremdeles et indre nyt krav. Tag det nytestamente og læs lit for dig og dine, men nei takk, det skulde ogsaa utsættes til en beleiligere tid.

Gaa ofte at høre Guds ord er ret og rigtig og derigjennem bli et barn av Gud. Guds ord er en kraft til salighet for hver en som tror. Det er mange som gaar flittigt og hører ordet og blir fremdeles de samme i selvbedraget kristent liv.

Djævelen som slet og rev i omtalte homesteader fikk et litet raaderum med testament og bibelen. — Men en kveld, kommen heimat ifra prækepladsen tager husbonden Landstad salmebok og tok op en av de Morgen og aften bønner og læste søndags aftens bøn og Fadervor tilslut. —det var en liten begyndelse til livet i Gud. Da blev det motstridende ialfald mere borte lit om sen. Slikk begyndte bønnen: "Hellige herre Gud, hellige stærke Gud, hellige barmhjertige frelsermand, du evige Gud, miskunde dig over os! Jeg arme synder, som ikke var verdig, at tale med dig fordi jeg ikkum er støv og aske har dog faat lov dertil og vil derfor i denne stille aftenstund, med ærefrygt frembære min bøn og taksigelse."

Men det tok en god tid, før frimodighet blev git til at bruke bibelen til dagligt bruk. Men den sterkeste vant, som er den Herre Jesus Krist. Gudskelov og takket for det. Men det skal til det ramme alvor og da maa fristeren vike. — *Nodrog.*

FOR HJEMLANDS TUREN
vælg altid
DEN NORSKE AMERIKALINJE

Naar man reiser med de norske passasjerbaater ss. BERGENSFJORD og ss. STAVANGERFJORD faar man det fulde utbytte av hjemlandsturen. Man er faktisk "hjemme" i det øieblikk man kommer ombord. Og saa hyggelig er turen at man synes de syv og en halv dagene fra Amerika til Norge er korte nokk. Planlegg reisetiden slik at De kan reise med Norskelinjen.
Da blir De vel tilfreds med hele turen.

Seilinger fra New York:

STAVANGERFJORD .... 16de mars	BERGENSFJORD ...... 2den april
STAVANGERFJORD .... 20de april	BERGENSFJORD .... 4de mai
NORSKELINJENS BYGDELAGSFERD,	STAVANGERFJORD ...... 25de mai
BERGENSFJORD .... 4de juni	OSLOFJORD .... 18de juni

Skandinaviens nyeste, hurtigste, moderne passasjerskib "OSLOFJORD" gaar inn i ruten i sommer med seiling fra New York 18de juni. Bestil billett i tide. "OSLOFJORD" vil føre Norsk-kanadiernes hjemlandsferd fra Halifax 20de november 1938.

DEN NORSKE AMERIKALINJE
278 Main Street, Winnipeg, Manitoba

Husholder Over Guds Mangefoldige Gaver.
PASTOR IVAR SAUGEN, CALGARY, ALTA.
Kanada Distrikt Finans Sekretær.

Ved aarsskifte.

Saa er da et regnskapsaar igjen avsluttet, og det viser os hvad vi ved Guds naade har faat lov til at gjøre i det aar som gikk. Det blir likesom et speil som vi kan se vort kirkelige arbeide igjennem, en maalestok paa vor kjerlighet og offervillighet i det som er vort program.

Det er troes styrkende at see hvorledes en del menigheter kan gjøre sitt arbeide. I det sidste aar har 52 menigheter sendt ind det fulde beløp de har ilignet. Kunde vi faa alle menigheter til at gjøre det samme saa vilde det bli saa meget triveligt at gjøre samarbeide. Men naar vi ser paa sidste raport saa ser vi at der er over 30 menigheter som ikke har sendt ind noget dette aar. Nu, det er ikke de økonomiske omstændigheter som er aldeles skyld i dette. Der er mange menigheter som har været i det tørre strøk, i mange aar, og har allikevel klaret sine forpliktelser til vort fællesarbeide. Meget kan gjøres hvis arbeide var systematisk utført. Vi har de forskillige organisasjoner med deres programer; vi har vore kredser og de forskillige embedsmænd, og jeg er sikker paa, gjør vi mere bruk av de forskillige avdelinger inden for vor kirke, saa kunde vi gi ut meget mere oplysninger, og derigjennem vække større interesse. Det at vi iaar har over 30 menigheter som ikke har sendt ind noget til vort fællesarbeide er ikke disse menigheters feil alene. Jeg er sikker paa at der findes folk indenfor disse menigheter som kjender svært lite til hvad den norsk lutherske kirkes program i Kanada er. De kjender lite til hvor mange penge vor kirke bruker i Kanada. Hadde vi mere iver og tro saa kunde vi gjøre meget mere for at oplyse disse folk og vække interesse for vort arbeide.

Der er en ting vi trænger til, og det er at be med disciplene: "Herre, øk vor tro!" Naar vor tro er blitt svak, da blir det usselt med alt og særlig med vor tjeneste for andre.

O hvor vi trænger tro. Som kristne saa har vi kun en vei at gaa, og det er troens vei. Tro paa Jesus, tro paa hans forsonings verk, tro paa hans forløsningsverk. Tro er det vi altid trænger. Herre, øk vor tro! Vi trænger mere tro, tro for at gjøre den gjerning som er lakt paa os, tro for at bringe evangeliet ut. En tro som kan varme hjerter, en tro som kan gjøre os mere indviet til tjenestegjerningen. Herre, øk vor tro! La os be mere om en slik tro. Da skal vi se mere frugter av vort arbeide, og vi skal bli til mere velsignelse.

Da vækkelsen kom til Melø i Helgeland.
(Fortsat)

Saa kom der op en bevægelse blandt folk om at gaa ut av Statskirken, da presten var saa imot vækkelsen. Ganske mange gik ut og organiserte en evangelisk Frikirkemenighet og kaldte en forstander til at ta vare paa menigheten. Det blev utlagt en gravplads ved Osa bedehus, hvor der nu er flere hundrede begravet. Paa Osamoens gravgaard ligger ogsaa min far begravet. Opstandelsens morgen vil vise hvor mange det ogsaa fra det sted skal faa staa ved Jesu høire side paa den store dag. Jeg haaper det vil bli mange som ved Guds naade faar staa der med jubelsang fordi de tok imot kaldet til omvendelse og lot sig frelse.

Som før nævnt blev der vækkelse ogsaa paa Rødø. Møtene var holdt i et stort skolehus paa Aag, og fra alle kanter strømmet folk til møtene saa huset blev ofte for lite. Saa blev det ogsaa der tale at faa op et forsamlingshus. En velstaaende mand, Hartvik Andreasen, gik rundt og fik samlet penger til at bygge huset, og det blev ikke længe, før der var opført et bedehus paa Aag. Det tilhørte den lutherske frikirkemenighet og saa blev det møter der hver søndag enten der eller paa Osamoen. Det var altid fuldt hus, ti folk var flittige at komme tilsammen om Guds ord, bøn og sang.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10. 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in February 1938

The Birthmark.

By Rev. B. Ostrem.

In the book "Tales from Hawthorne" by Moore we find a "Tale" entitled "The Birthmark". A young couple had united in Holy Wedlock. Alymer, the young husband, was a man of science, keenly interester in his vocation. Georgiana, his beautiful bride, was admired by all. We read "One day, very soon after their marriage, Alymer sat gazing at his wife with a trouble in his countenance that grew stronger until he spoke." "Georginiana," said he, "has it never occured to you that the mark upon your cheek might be removed?" Her friends had merely called it a charm, until she imagined it might be so. To his way of thinking she came so nearly perfect from the hand of Nature that this slightest possible defect, which they hesitated whether to term a defect or a beauty, seemed the mark of earthly imperfection. "Aylmer" said Georginana, solemnly, "I know not what may be the cost to both of us to rid me of this fatal birthmark. — it may be the stain goes as deep as life itself. Again: do we know there is a possibility, on any terms, of unclasping the firm gripe of this little hand which was laid upon me before I came into the world?"

We learn from the story that the Birthmark which was visible on Georgiana's cheek reached to her heart. The attempt of the skilled scientist to remove the "defect" caused the death of his wife. "— her husbans was inexorably resolved to cut or wrench it away."

In the story the Birthmark stands as a picture of "original sin". Yes, be it sure that original sin "was laid upon us before we came into the world." The thought is so dangerously common today, even among our church-people, that "children are not born with sin." David said in Psalm 51: 5 "I was shapen in iniquity; and in sin did my mother conceive me." Every individual in the human race can say the selfsame statement about himself. In "Christian Doctrine" by Hove, we read in chapter IV, under the topic of Original sin, namely: "Original sin is the sinful state of human nature, inherent in every man, having been transmitted from generation to generation since the Fall of Adam." Jesus, our Savior, declares that that which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the Spirit is spirit. Our dear reader, do you believe Jesus? And Paul, bringing a word directly from God would emphasize in 1 Cor. 2: 14 "— the natural man receiveth not the things of the Spirit of God: for they are foolishness unto him: neither can he know them, because they are spiritually discerned."

How may this sin, our Birthmark, be removed? Jesus again would have us to know His word: "Except a man be born of water and the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God." But the Scriptures says we are saved by grace, through faith. Thank God for the statement that we all must become as "little children" in order to be saved. Therefore Our God, who is Almighty, can instill faith in the smallest child, through the power of the blood of Jesus. Hove again says, paragraph 82, "Original sin remains inherent in all men, even in the regenerate, until death. But it reigns in the unregenerate; its dominion is broken in the regenerate." The regenerate, of course, is the saved soul; it is the one who has had the operating knife of God pierce the heart cutting loose the awful grip of Satan.

Georgiana spoke of the cost to both to rid the fatal Birthmark. To rid our Birthmark of sin it cost the blood of our Savior, and our willingness to surrender to Him, and to live a surrendered life. But just this, and this alone, is what gives satisfaction to life, and exceedingly boundless peace in death.

Instalation Sermon.

By *Rev. Iver Iverson, Ph.D.*
(Conclusion)

A true servant of Christ must look to Him also for a living. He has not promised us prosperity or popularity or success in the ordinary sense. Rather the opposite. But He has promised us a living. And we are going to receive it as long as we look to Him for our daily necessities, and not to ourselves, or the people, or the church. This is equivalent to saying that our daily bread as Christ's servants depends upon "less of self and more of Him." The self-emptying becomes very practical even for our life in the world.

There is nothing Christ warns His disciples and us against as earnestly and as freqently as he does against temporal cares. He does so because they not only make us useless as his servants, but also because they endanger our own salvation. There is nothing that undermines our faith in God like temporal cares. They are unbelief in its most dangerous form. They are heathenish. If we cannot trust our Lord to supply our wants for the body, according to His promise, how can we trust Him in the infinitely more difficult and important matter, the salvation of our souls. Also in this matter we need to pray for "less of us and more of Him."

The success and the future of the work of our Church in Canada does not depend upon our ability or resources. It depends entirely upon the manifestation of Christ's power. But His way must be made straight. After all we are His body. He has chosen to manifest His power and to do His work, not through celestial servants, but through His earthly body. Now a body is a unity of organs and members. As soon as disunity arises, and the members work at cross purposes, the manifestation of the power of Christ to the world is hindred. The way becomes crooked. This not only defeats and hinders God's saving will to our fellow men; but it puts our own salvation in jeopardy. For we can be saved only as members of the body. If we are no longer of the body, we are no longer of Christ. Christ "reconciled them both in one body unto God through the cross", Eph. 2: 16. Unity is essential then both for our personal salvation and for serving the Lord. But this is a spiritual unity. That is, a unity which does not come about by our purposes and intention, but through the Holy Spirit. I need not remind readers of the Bible that we can have the Spirit only by abiding in Christ. We can abide in Him only when we become emptied of self. And thus we become his voice crying in the wilderness. This is at once the lowliness and the exaltation of the Christian.

Missions.

Through midnight gloom from Macedon
The cry of myriads as of one,
The voice-ful silence of despair,
Is eloquent in awful prayer,
The soul's exceeding bitter cry,
"Come o'er and help us, or we die."

How mournfully it echoes on;
For half the earth is Macedon;
These brethren to their brethren call,
And by the Love which loved them all,
And by the whole world's Life they cry,
"O ye that live, behold we die!"

By other sounds the world is won
Than that which vails from Macedon;
The roar of gain is round it rolled,
Or men unto themselves are sold,
And cannot list the alien cry,
"O hear and help us, lest we die."

Yet with that cry from Macedon,
The very car of Christ rolls on:
"I come; who would abide My day
In yonder wilds prepare My way;
My voice is crying in their cry:
Help ye the dying, lest ye die."
Jesus, for men of Man the Son,
Yea, Thine the cry from Macedon;
O by the kingdom and the power
And glory of Thine advent hour,
Wake heart and will to hear their cry;
Help us to help them, lest we die.

L. H. No. 118.

BIBLE TIDINGS
C.L.B.I.
Camrose, Alta.

The Lord's Prayer.

OUR FATHER WHO ART IN HEAVEN

The first thing we notice from the words of address is that this prayer is intended for the children of God alone since the Word of God, in no unmistakable terms, shows us that the father of the unbelieving world is not God in heaven but the Devil cast down from heaven, the lying murderer. Jh. 8: 41—44.

We also notice that this prayer is especially designed for a Christian congregation, a communion of saints. It is not "MY" Father but "OUR" Father. Likewise the plural pronoun is used all the way through. This does not mean that we may not use this prayer when we are alone with God, but even then it is to serve as a reminder of the Apostle's admonition. Pray one for another.

This "OUR" should also remind us of the close kinship of believers. They all have a common Father, hence they are all truly brothers. Though their Father is in heaven they have many brothers and sisters on earth to help in time of need and comfort them in time of trouble.

And we must not forget the close kinship with Him who made it possible for us to call *God* our *Father*. Even He looks up to heaven and says MY Father, and is not ashamed to call US brethren. You remember the words to Mary on the Resurrection Morning: Go unto MY BRETHREN and say unto them, I ascend unto MY Father and YOUR Father, and MY God and YOUR God. Here we have the basis of our sonship with God and our fellowship with Christ and one another.

But we must briefly consider what the word FATHER implies. God is OUR Father, and hence, we are HIS children. As children of OUR FATHER WHO ART IN HEAVEN, we have our citizenship in heaven because the children are citizens of their Father's kingdom. This is the law regarding citizenship in the Kingdom of Heaven.

As children we are heirs of God and joint-heirs with Christ. We have mansions prepared for us in heaven. We have a Father who will welcome us there—who will wipe away every tear from our eyes. Yes, this is OUR FATHER WHO ART IN HEAVEN.

Should we hesitate to approach such a Father in prayer? His arm is not shortened so that it can not reach us with His blessings here on earth also. He who has such great riches awaiting us "at home" shall not He also provide for us graciously while we are "on the way"? His love overshadows us even here while on earth. His power is not limited to heaven but extends over all the earth. His riches are not only found in heaven but on earth also. Why fear and tremble as long as you can look up to Him as your Father. Shall he not nurture, guide, protect, comfort and finally bring home to Himself His OWN children? He is both willing and able.

When we begin to meditate upon and consider OUR FATHER, WHO ART IN HEAVEN there is only one thing we can do and that is say: HALLOWED BY THY NAME.

—C. A. B.
(Selected —U.)

Rev. and Mrs. G. J. Ostrem were presented with Christmas gifts in cash from the Ladies Aids of North Immanuel, South Immanuel, Scotsguard, Bethesda, and Pinto Creek congregations. Gifts that come thus from time to time are a great incouragement to pastors in their work.

Rev. G. J. Ostrem has accepted the call to become pastor at Preeceville, Sask., and will be moving there in July.

This is the Accepted Time.

The Church is very grateful for every effort made in the 1937 inagthering. "God loveth a cheerful giver." About $840,-000.00, 83.6%, has come in.

We have entered upon our 1938 work. A big task is before us, but it is the Lord's task. An early start is very essential for the 1938 ingathering. The reason why many congregations fall short in the work of our Church is that they postpone it until the close of the fiscal year. Let us not do that this year. NOW IS THE TIME TO BEGIN.

The Master's Containers.

Lent is soon here. The Church has repeatedly recommended to every congregation to make use of the Penny-a-Meal Plan during the Lenten Season. We believe that our people would like to give a special gift to the work of our Church during that season, and the Church is asking that it be done through the Penny-a-Meal Plan. We hope and pray that every congregation will carry out this plan efficiently.

This plan should not interfere with the regular giving of the congregation. It is a special gift to God and His Church for His greatest Gift in sending His Son to die for our redemption. The use of this plan will help you in your giving and help your congregation in sending its "fair share" or more for the work of the Kingdom.

Suggestions.

A. *When to Use.* The containers should be placed in the homes Ash Wednesday, March 2nd, and collected at Easter or later. If weather and roads interfere, the containers should be placed as soon after that as possible. Where the Easter offering is not given to the Missions of the Church but used for other purposes, the containers should be collected before the close of the First Quarter, April 30th.

B. *Method of Organization.*

1. Elect or appoint a worker's committee.
2. Each worker or team of workers to be responsible for visiting five to ten homes and placing the containers in those homes.
3. The same workers to be responsible for visiting those homes and collecting the containers at the end of the period.

It is very essential that the Cause and Needs of the Church be presented both in the congregation and the homes.

C. *How to Use the Container.*

1. As many families as possible follow the plan of a Penny-a-Meal from every member.
2. Some large families may not be financially able to have every member give a penny-a-meal. We therefore ask such families to have two members give a penny-a-meal for the entire family.
3. Single wage earners and better situated families are urged to give more than a penny-a-meal in order to help those less fortunately situated.

"Therefore, my beloved brethren, be ye stedfast, unmovable, always abounding in the work of the Lord, forasmuch as ye know that your labour is not in vain in the Lord."

—*A. J. Bergsaker.*

Maplebay, Minn., Feb. 7, 1938.

Dear Rev. Urness:

Would like to call the attention of the pastors and congregations in Canada to a section of a recent letter received from Rev. J. C. K. Preus, secretary of the Board of Elementary Christian Education:

"Last year the Board of Elementary Christian Education made grants to 147 congregations totaling a sum over $3000.00. This aid went to Home Mission congregations and to places where the situation for other reasons is most desperate. The Board proposes to grant aid only to places where they would otherwise be unable to conduct Christian vacation school. In the past some aid has been granted to a number of places in the Canada district. There probably are other places where the need is equally pressing. If you wish to suggest to some place that they make application for a small grant, we shall do our best to assist them."

Permit me also to call attention to the fact that the Norwegian Lutheran Teachers Association has a number of teachers who for the Love of the Lord and His work are willing to work gratis in needy fields. They expect only their transportation and board and room while they are teaching. This offer is of course limited to the summer months. If you are interested, please write to Mr. Lawrence Olson, Cottonwood, Minn. Perhaps in places where the need is great these two plans can be worked in conjunction.

—*Iver Iversen.*

The Bible Tidings is issued in order to enable you to keep in touch with the work, and needs of the C.L.B.I. At the same time it desires in its humble way to bring you a message of cheer and comfort from the Word of God. If you read it and appreciate its humble messages let us hear from you. Please inform us of any change of address.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

DeForst, Wis.

Dear Co-Workers:

Another year has sped its way. Another year comes in and begins to unroll its scroll for the recording of things that are to be this year. Let us as members of the Women's Missionary Federation do our part in recording on its scroll our loyalty to our God, by doing what we can to carry out the GREAT COMMISSION He has given the CHURCH. "Go ye into all the world and preach the gospel to every creature." Mark. 16: 15. "Let us go into the next towns, that I may preach there also; for therefore came I forth." Mark. 1, 38. These bible verses we find on our Mission Box. They remind us of the privilege which is ours to be along in supporting the mission work of our church.

We realize, of course, that the first and greatest part of mission work lies in the hands of the Missionaries on the foreign field and home field, but this call does not come to all of us, nor would it be possible for all of us to go, but we know there are many other important and nearer means of helping.

The Mission Box department is one which comes second to the work on the field. By our donations we are helping in keeping our Missionaries at work and by our prayers they are strengthened to carry on. A great opportunity lies before us to sow the good seeds of interest in and zeal for missions by the distribution of our mission literature and Mission Boxes.

We are grateful to the many faithful women of our church for the support they have given this department in the past. We hope that many more will be using the Mission Box this year. And that we may rejoice in the thought that our pennies, nickles and dimes dropped into our Mission Box will bring results like those expressed in a poem by Amella Price Ayres, in Sunday School Times:

YOUR MONEY.

You sent the money across the sea
That bought a Bible for young Sing Lee;
And young Sing Lee, when he'd read therein,
Proceeded to turn his back on sin.
Then he rested neither night nor day
Til his brother walked in the narrow way;
And his brother worked 'til he had won
Away from their gods, his wife and son.
The woman told of her new-found joy,
And Christ was preached by the happy boy.
Some of the folks who heard them speak
Decided the one true God to seek.
It was not long until half the town
Had left its idols of wood and stone,
And the work's not ended yet, my friend
You started something that ne'er shall end,
When you sent the money across the sea
That bought the Bible for Sing Lee.

The Lord says: Give that my kingdom may be built. Will You do it? Then get your Mission Box now.

With sincere greetings to the members of your society, I am your co-worker

—*Mrs. J. O. Tweten,*
Gen. M. B. Sec'y.

Jesus Himself drew near and went with them. Lk. 24.

I have just been along laying two of my brothers to rest till the great Resurrection morning. Two young men buried side by side. At such times it is blessed to know that the above Bible verse is true. And O how blessed when we can see them go victoriously into the valley of the shadow of death; knowing that Jesus goes with them. Saved by grace; by faith in the crucified and risen Christ.

But what if they should have to go into death without knowing the way of salvation? What if we should have had to stand by their side and tell them that we know of no hope for eternity. What a dark picture. But the Blessed Gospel had been brought to them. They had heard from childhood. They knew because someone else was willing to pray, to teach, to preach, to offer, to sacrifice. Very seldom do we think of this side when the question of HOME MISSION is put before us. Seldom if ever when the Home Mission Budget is mentioned do we think of what it has meant to us, and our loved ones. But that is what Home Mission means. So often do we think of the work as something far away; but let us this year think of it as something of vital importance to us: the Salvation of our loved ones and ourselves; our hope for eternity. The Christian's prayer, testimony, sacrifice, offering of our talents and gifts means just that.

And how much easier the work becomes when we realize JESUS HIMSELF DRAWS NEAR AND WALKS WITH US, as also Agnes King so beautifully writes:

I prayed for relief from my burden and sickness,
Asked the dear Lord to take them away:
But I grew unsettled and doubtful,
For the burden grew harder each day.
Then I changed the note of my praying
And asked for the Master alone;
Then turned to take up my burden,
But lo! my burden was gone.

I prayed for release from my care,
For indeed I was wretched and poor;
But I found in spite of my prayer
That my poverty grew more and more.
Then I changed the note of my praying,
Sought Jesus to cover my need.
I threw my heart's door widely open,
And found I had riches indeed.

I prayed for more power to proclaim
The story of Christ's wondrous love;
But no message of might ever came
Though I prayed to our Father above.
So I changed the note of my praying,
Asked Jesus to come in and dwell.
And I found to my great satisfaction
That I the STORY could tell.

So now if I am burdened or doubtful,
Or weary with overmuch care or pain
I go at once to my Savior,
Ask Him the burden to share.
And I find HIM ever so willing,
For *He walks by my side on the road;*
And Oh wonders of wonders I am telling,
He takes the heaviest part of the load.

And when JESUS HIMSELF DRAWS NEAR and walks with us as He did with the disciples to Emmaus, we too like they may run to tell the others of HIM. It may be in our own home, or our Sunday School, the Luther League, the congregation. By example, or by testimony. By giving of our love, our talents, our money. So many ways we may do something for our Savior who did and is doing so much for us. Here is HOME MISSION work.

Greetings with 1 Cor. 15, 58.

—(Mrs.) G. J. Ostrem.

Bible Course for Moose Jaw Circuit.

The annual Bible Course for Moose Jaw circuit was held at Torquay, Sask., January 4th to 30th. There were in all 25 students in attendance at the day classes while in the evenings there were generally 50—60 present. And large crowds were present for all the Sunday services. The first two weeks Rev. H. F. Johnson, Rev. A. K. Odland and Mr. T. Salte had charge of the instruction, while the last two weeks Mr. Salte together with Rev. J. B. Stolee and Rev. G. J. Ostrem served as teachers. Mr. Salte served as dean; Mrs. A. Torgenrud of Lake Alma again served as cook and matron, and Mr. A. Vinge Sr. was the song leader. The circuit is indeed thankful to God that it became possible to have this course again this year, and for the blessings God gave through this study of the Word. The circuit appreciated the invitation from the pastor and congregation at Torquay to have the Bible course there again this year. The generous hospitality of the people in and around Torquay together with the gifts of money and produce from individuals and organizations in the circuit made it possible also this year to keep the cost down to $5.00 for the month for each student in the boarding club — no other charge was made from the students. All who attended the course appreciated very much that Rev. Ostrem was able to come from the Swift Current circuit and be present at this course. May God bless the Word sown!

—*J. B. Stolee.*

We are grateful to both God and man for the gifts that come in from time to time. Without them the C.L.B.I. could not continue its blessed work. While we look directly to the Lord to supply our needs, we know that He does it through His people. We wish to take this opportunity of expressing our gratitude to all who have been obedient to His promptings and have sent in their gifts.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

"The field is the world; the good seed are the children of the kingdom." Matt. 13: 38a.

Matthew thirteen is a parable chapter. We find a series of them here. Jesus definitely explained some of the parables. He explained the one from which the above verse is taken. Each parable brings out a different phase of the truth.

Seed is mentioned in both the first and the second parable. In the first parable Jesus says the Seed is the Word. In the second parable he speaks of the seed—the good seed—as the children of the kingdom. In the first parable He brings out that the Word or the seed is received in different ways by the hearers. In the second parable He brings out the planting of men.

Thus we learn that a Christian is planted in the world. The devil also plants his followers. As struggle ensues. The sons of the devil seek to destroy the sons of the kingdom. And thus struggle we see all about us. Where God places a church, the devil places his temple near by. Thus the struggle goes on between the children of light and the children of darkness.

On which side are you? Who planted you, God or the devil? Does your life build up, or tear down? Jesus Christ came that we might be the children of light. God wants us to be the "good seed" in His kingdom. Let us pray God to make us true witnesses. —Amen.

In a future number of Hyrden there will be a report on the contributions to the International Project by our Canada District Leagues. Only totals will be given. Information as to the 1938 Project will also be given. Details in regard to the District Convention will be announced later. We are glad to say that Dr. Iverson, our District President will also be with us. He will take charge of the Bible Hours, besides giving other parts of the convention program. As a District Luther League organization we wish him God's blessing in his work in our district.

Encouraging are the answers to the Bible Questions. Many are coming in. Are there new ones trying? We welcome you!

Canada District L. L. News.

A report from the Comrose Circuit reads as follows: "We will be holding our Annual Winter Convention in Camrose on February 11-12-13. The theme will be "The Changeless Christ" based on Hebrews 13: 8. A panel session will be a new feature. This will center around practical problems in the League.... At this convention it will be necessary for the Camrose Circuit to reorganize its Luther League boundaries owin to the formation of a new circuit, the Edmonton Circuit."..... Our fair City of Saskatoon became quite a puzzle to the members of the District L. L. Executive Committee last week when they met here to arrange for the 1938 convention. Whether it was the "bigness" of the city or the attractiveness of our street cars, we cannot say. One was completely turned about and would have gone in the opposite direction but for the kindly admonition from the conductor. Another, yes, even our esteemed president, Rev. Vinge, found our "Leaping Lena of the steel way" so much to his liking that he insisted on riding to the end of the line and getting off on the way back. The third member tried to locate our home on the next street. Luckily they all met here and the meeting got under way at 3 P.M. on December 30.... In spite of their hectic experiences it was a very good meeting. Here are some of the results: Invitation from the Luther League of Weldon, Sask., to hold the convention there, was accepted.... the dates are July 14-15-16-17.... The theme will be "Christ our Life", to be discussed in panel sessions.... The convention speaker will be Rev. A. E. Hanson, St. Paul, Minnesota.... Hopes were expressed that Dr. Iver Iverson, our new District President, would be with us and give definite part on the program.... Details were arranged also, such as group leaders, speakers, Bible study leaders, convention kits, etc..... We congratulate the executive upon their early and thorough preparations.... Canadian Leagues, PLEASE send us your news!

—*B. O. Lokensgard,*
News reporter for Lutheran Herald for Canada District Y. P. L. L.

"Keeping up with a City Pastor."

Since my train did not leave until Friday, I had to spend one extra day in Saskatoon after the Home Mission Board meeting. Most of that time was spent together with Pastor B. O. Lokensgard. And it was difficult to keep up with him. Thursday afternoon (my train was leaving Friday noon) there was Ladies Aid in the pastor's home. It was a privilege to direct Dr. Iverson to that meeting and thus share in it.

In the evening pastor Lokensgard was to visit the T. B. Sanitarium. He asked me to go with him. I promised, ignorant of what the trip would bring. Through devious paths he led me to the bank of the Saskatchewan. If there had not been kindly trees that reached out their branches to me in my distress, it would have been an ungraceful toboggan slide for me to get down to the river. The agile pastor led me across the river, only to encounter the feat of climbing a slippery bank near an "Ice Factory". (From what I have experienced in the North country it seems such a place should be superfluous.) We arrived at the Sanitarium. Pastor Lokensgard must be a frequent visitor there judging by the smiles of greeting that met him from those in charge. I spent one hour or more with a women who has been in the Sanitarium over 8 years, and who has been in a cast over three years. She must lie on the back all the time. It brought home to me in a forcible way how kindly God had dealt with me and mine. After this blessed visit with this patient we wended our way back along the same path, only to come back to an L. D. R. meeting also inthe pastor's home. The pastors of some of the churches take turns in preaching to the patients at the Sanitarium. It was Pastor Lokensgard's turn Friday morning and he asked me to go with him. It was indeed a privilege to speak and sing to them. The beds were wheeled into the hall and there we met to bring them the Word of God. A great number of them were young people. So ended by meanderings with a city pastor. It gave me a glimpse of what our pastors are doing in the cities. And I only saw "this side" of that blessed work. When we see the "other side" in the light of eternity we shall know that these busy hours have yielded fruit to his glory. Pray for our city pastors!

—*A. M. Vinge.*

Correct Answers to January Bible Questions.

1. Matt. 26: 30; Mark 14: 26.
2. Genesis 32: 30.
3. Amos, Amos 1: 1.
4. Jericho, Joshua 6: 26. (Gibeon, Joshua 9: 23 possible.)
5. Acts 17: 21.

CORRECT ANSWERS SENT IN BY:

Ada R. Nelson, Macoun, Sask.; Agna Pederson, Weldon, Sask.; Emma Rokke, Weldon, Sask.; Walter Hanson, Kinistino, Sask.; Marie Brandsgaard, Southey, Sask.; Muriel Rostad, Southey, Sask.; Lloyd Rostad, Southey, Sask.; Gladys Tunem, Cameo, Sask.; Erik B. R. Haave, Cameo, Sask.; Olive Berstad, Fairy Glen, Sask.; Alma Nelson, Maxim, Sask.; Carl Haltug, Maxim, Sask.; Norris Sandager, Hinchcliffe, Sask.

Renewed Effort.

The Home Mission Board which is also the Board of Management for Hyrden wishes through the columns of Hyrden to thank those who so willingly have solicited new subscriptions and renewals for our church paper.

The Board feels that our church paper is serving a very useful purpose in our District. Through its columns edification, inspiration, and information is received, and thus it becomes a vital factor in our work in Canada. To seek to further Hyrden is therefore real practical mission work, and a direct way of serving the Lord.

The Board wishes to urge continued interest and effort so that our list of subscribers may be materially increased. May this "Shepherd" find entrance in many new homes.

The Home Mission Board of the Norwegian Lutheran Church of Canada.

per —A. M. V.